

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Petra Sedláka a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **ČESKÁ RAFINÉRSKÁ, a. s.**, se sídlem Litvínov, Záluží 2, zastoupeného JUDr. Vladimírem Zoufalým, advokátem se sídlem Praha 1, Národní tř. 10, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16.5.2003, č.j. R 73/2002,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16. 5. 2003, č.j. R 73/2002, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku 15 050,- Kč k rukám JUDr. Vladimíra Zoufalého, advokáta se sídlem Praha 1, Národní tř. 10, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2005, č. j. 29 Ca 215/2003 – 88, a ze dne 20. 10. 2009, č. j. 62 Ca 2/2008-241.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16.5.2003, č.j. R 73/2002, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

I. Podstata věci

Žalobce včas podanou žalobou brojí proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16.5.2003, č.j. R 73/2002, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného vydané dne 31.10.2002, č.j. S 142/02-2186/02-VOII, v bodu 1. a 3. výroku změněno (výrokem I. a III. napadeného rozhodnutí) a v bodu 2. výroku potvrzeno (výrok II. napadeného rozhodnutí).

Výrokem I. byl změněn bod 1. výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaného tak, že žalobce zneužil svého dominantního postavení na trhu petrochemických surovin (zahrnujícím subtrhy primárního benzínu, hydrokrakovaného vakuovaného destilátu, plynového oleje, LPG, vakuového/visbreakingového zbytku po POX, černého destilátu, polymeračního hexanu, izopentanu a technického benzínu) tím, že v rámci vyjednávání o podmínkách dodávek těchto petrochemických surovin pro období od 1.6.2002 přerušil dne 31.5.2002 ve 24.00 hodin na dobu cca 39 hodin bez objektivně ospravedlnitelného důvodu dodávky těchto surovin svému dlouhodobému odběrateli – společnosti CHEMOPETROL, a.s. Tímto jednáním porušil § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), (dále též „ZOHS“) na újmu společnosti CHEMOPETROL, a.s.

Výrokem II. potvrdil bod 2. prvostupňového rozhodnutí, kterým bylo zneužívání dominantního postavení jednáním popsáním v bodě 1. výroku zakázáno.

Výrokem III. změnil bod 3. výroku prvostupňového rozhodnutí a snížil uloženou pokutu na částku 6 000 000,- Kč.

II. Shrnutí procesních stanovisek účastníků

Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného, napadá je v celém rozsahu a domáhá se jeho zrušení, neboť je přesvědčen o tom, že toto rozhodnutí je nezákonné a nicotné. V první řadě namítl neuplatnitelnost ZOHS na daný skutkový stav a proto i nedostatek pravomoci žalovaného k projednání věci.

Podle žalobce nedošlo k narušení hospodářské soutěže na relevantním trhu. Žalovaný se v rozhodnutí zabývá toliko újmou společnosti CHEMOPETROL, a.s., ale nijak netvrdí ani neprokazuje zda a nakolik došlo k narušení hospodářské soutěže. Žalobce není soutěžitelem v dominantním postavení vůči společnosti CHEMOPETROL, a.s. Obě společnosti jsou totiž součástí jednoho holdingu a nejsou nezávislými podnikateli a nezávislými účastníky trhu. Vzhledem k tomu nepodléhají soutěžním předpisům a věc by měla být řešena podle § 66a obchodního zákoníku.

Podle žalobce je též nesprávně vymezen relevantní trh. Žalovaný jej vymezil jako trh petrochemických surovin (zahrnující subtrhy primárního benzínu,

hydrokrakovaného vakuovaného destilátu, plynového oleje, LPG, vakuového/visbreakingového zbytku po POX, černého destilátu, polymeračního hexanu, izopentanu a technického benzínu). Žalobce upozorňuje, že kromě LPG není s výjimkou přechodných dodávek v období odstávky společnosti CHEMOPETROL, a.s. žádná z těchto látek dodávána mimo holding Unipetrol, ale jde o „vnitropodnikové“ dodávky. Postavení holdingu Unipetrol na trhu petrochemických výrobků je téměř monopolní. Vůči této jednotce jsou v soutěžním vztahu jen mimo stojící společnosti, obchodující s pohonnými hmotami. Žalobce a společnost CHEMOPETROL, a.s. nejsou dva samostatné subjekty (soutěžitelé na trhu), ale jsou technicky vzájemně spojené a ekonomicky závislé na mateřské společnosti Unipetrol.

Dále žalobce namítá věcnou nesprávnost rozhodnutí, protože nebyly vzaty v úvahu všechny relevantní okolnosti a důkazy. Žalobce upozorňuje, že nebylo zohledněno, že nepřerušil dodávky, ale že přestal dodávat, jakmile skončila platnost uzavřené prozatímní dohody. Rovněž nebyly žádné závěry dovozeny ve vztahu k tomu, že společnost CHEMOPETROL, a.s., svým jednáním přispěla k nemožnosti dosáhnout včasné dohody o podmínkách dodávek pro období po 31. 5. 2002, a to přesto, že žalovaný tuto skutečnost v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval (s. 20). Podle žalobce je právě ukončení platnosti smlouvy objektivně ospravedlnitelným důvodem pro nepokračování v dodávkách. Navíc to byla společnost CHEMOPETROL, a.s., kdo jako první vypověděl dlouhodobou smlouvu se žalobcem. Žalovaný se nezabýval tím, že pokud by nebylo dalších jednání mezi zúčastněnými, povinnost dodávek by končila 1.1.2002.

Pokud jde o újmu společnosti CHEMOPETROL, a.s., spočívající v tom, že musela činit kroky, které by bez přerušení dodávek činit nemusela, tak se podle žalobce nejedná o újmu nijak zásadní, neboť v chemických provozech přerušení dodávek z provozně-technických důvodů není nijak neobvyklé, a podnik je pro tyto případy dostatečně předzásoben v rezervních zásobnících. Tak tomu bylo i v daném případě.

Žalobce dále poukazuje na to, že v daném případě byl žalobce závislý na takřka výlučných odběrech od společnosti CHEMOPETROL, a.s., stejně jako společnost CHEMOPETROL, a.s., byla existenčně závislá na dodávkách od žalobce. Žalobce uvádí, že pokud v daném případě vůbec lze mluvit o dominantním postavení (podle žalobce s ohledem na vzájemnou závislost obou společností nikoli), tak to existovalo na straně poptávky i nabídky. Podle žalobce v daném případě nebyla prokázána újma jiným subjektům a tedy ani narušení soutěže.

Žalobce závěrem namítal nepřesnost a nevykonatelnost napadeného rozhodnutí v bodech 1 a 2, protože umožňuje různý výklad, a rovněž neoprávněnost uložení pokuty. Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného proto navrhuje zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno za spolehlivě zjištěného stavu věci, námitky žalobce

nepovažuje za důvodné. V podrobnostech odkázal na odůvodnění prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí a na správní spis. Zdůraznil, že bylo prokázáno, že žalobce zaujímá dominantní postavení na daném relevantním trhu a přerušением dodávek společnosti CHEMOPETROL, a.s. toto své dominantní postavení zneužil. Vypovězení smlouvy totiž žalovaný nepovažuje za ospravedlnitelný důvod. Navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

V podané replice žalobce setrval na svém názoru. Poukázal na to, že se žalovaný nezabýval tím, kolik existuje jiných odběratelů petrochemických surovin V České republice, kteří by byli schopni odebírat výrobky vyrobené v množství odpovídajícím kapacitě žalobce. Podrobně se vyjádřil k jednotlivým tvrzením žalovaného a navrhl napadené rozhodnutí zrušit.

V reakci na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalovaného pak žalobce ve svém písemném podání ze dne 20.5.2008 podrobně zrekapituloval již uplatněné žalobní námitky a uzavřel, že v řízení před žalovaným nebyl objektivně zjištěn skutkový stav věci a v důsledku toho nebyl správně právně hodnocen ve světle podmínek, které pro svou aplikaci vyžaduje § 11 ZOHS. Poukázal na námitku, že věc se vymyká uplatnění veřejnoprávního soutěžního předpisu, protože, byť předmětné jednání žalobce zdánlivě vykazovalo znaky protisoutěžního deliktu, chybí zde veřejnoprávní znak narušení hospodářské soutěže.

Rovněž po vydání druhého zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu se žalobce ve věci vyjádřil. Poukázal na nesprávné vymezení relevantního trhu z hlediska věcného i geografického a dále se detailně vyjádřil k jednotlivým závěrům Nejvyššího správního soudu obsaženým ve druhém zrušovacím rozsudku.

III. Podstatné skutečnosti

Ze správního spisu bylo zjištěno, že mezi žalobcem a CHEMOPETROL, a. s. byly pro zajištění dodávek petrochemických surovin uzavírány tzv. dlouhodobé smlouvy. Jednalo se o kupní smlouvy označené shodně číslem 16836/99, o dodávkách primárního benzínu, HCVD, plynového oleje, LPG, černého destilátu, vakuového/visbreakingového zbytku, polymeračního hexanu, izo-pentanu, technického benzínu. Všechny smlouvy byly uzavřeny dne 24. 5. 1999 s účinností od 1. 1. 1999. Jednalo se o smlouvy na dobu neurčitou s výpovědní lhůtou na 6 měsíců s tím, že tato výpovědní lhůta může být uplatněna nejdříve 30. 6. 2001. Ve smlouvách bylo sjednáno množství ročních dodávek, jakož i cena a mechanismus jejího stanovení. Dodávky uvedených petrochemických surovin od žalobce do CHEMOPETROL, a. s. probíhaly na základě výše uvedených smluv i v roce 2001, kdy z důvodu cenové nevýhodnosti vypověděl CHEMOPETROL, a. s. dne 18. 6. 2001 se šestiměsíční výpovědní lhůtou kupní smlouvy na dodávky 6 druhů surovin, a to smlouvy o dodávkách primárního benzínu, HCVD, plynového oleje, LPG, černého destilátu a vakuového/visbreakingového zbytku. V reakci na to vypověděl dne 28.6.2001 ze stejného důvodu (se shodnou výpovědní lhůtou) žalobce kupní smlouvy

o dodávkách polymeračního hexanu, izopentanu a technického benzínu, které odebíral od CHEMOPETROL, a. s.

V návaznosti na vypovězení dlouhodobých smluv začala mezi CHEMOPETROL, a. s. a žalobcem vyjednávání o podmínkách dodávek uvedených petrochemických surovin pro období počínaje 1. 1. 2002. Souběžně tak probíhala jak jednání o podmínkách dodávek pro uzavření nových tzv. dlouhodobých smluv, tak i o podmínkách dodávek jen pro krátkodobější – tzv. přechodné období (vynucené vždy skutečností, že mezi akcionáři žalobce nedošlo k dohodě o podmínkách pro uzavření dlouhodobých smluv). K 1. 1. 2002 nedošlo k dohodě, za jakých podmínek mají být realizovány další dodávky v období po skončení účinnosti vypovězených smluv (největší spory byly vedeny o podmínky – cenové formule dodávek surovin potřebných pro etylénovou jednotku CHL, tj. o primární benzín, HCVD, plynový olej, vakuový/visbreakingový zbytek a černý destilát). Dodávky probíhaly až do 4. 3. 2002 bez jednoznačného konsenzu o ceně dodávaných surovin (teprve 4. 3. 2002 byly mezi dodavatelem a odběratelem písemně dohodnuty zpětně ceny dodávek, nejdéle však do 31. 3. 2002). Následně byla tato dohoda prodloužena písemnými dodatky do 30. 4. 2002 a opětovně do 31. 5. 2002.

Vzhledem k době potřebné pro bezpečné odstavení výrob CHEMOPETROL, a. s. (k němuž mělo dojít na základě avizovaného přerušení dodávek žalobce od půlnoci 31. 5. 2002) byl následně generálním ředitelem CHEMOPETROL, a. s. vydán pokyn k zahájení odstavení výrob. K půlnoci 31. 5. 2002, kdy došlo k přerušení dodávek od žalobce, byly všechny výroby CHEMOPETROL, a. s. odstaveny mimo provoz (do tzv. "teplé zálohy").

Dne 1. 7. 2002 zahájil žalovaný z vlastního podnětu správní řízení č.j. S 142/02 ve věci možného porušení § 11 odst. 1 ZOHS žalobcem, který přerušil dodávky produktů CHEMOPETROL, a. s. v období od půlnoci dne 31. 5. 2002 do 2. 6. 2002 v rozsahu 39 hodin.

Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2002, č. j. S 142/02-2186/02-VO II, rozhodl žalovaný, že žalobce zneužil svého dominantního postavení na trhu petrochemických surovin (zahrnujícím subtrhy primárního benzínu, hydrokrakovaného vakuového destilátu, plynového oleje, LPG, vakuového/visbreakingového zbytku pro POX, černého destilátu, polymeračního hexanu, izopentanu a technického benzínu) tím, že v rámci vyjednávání o podmínkách dodávek těchto petrochemických surovin pro období od 1. 6. 2002 přerušil dne 31. 5. 2002 ve 24.00 hod. na dobu cca 39 hod. bez objektivně ospravedlnitelného důvodu dodávky těchto surovin svému dlouhodobému odběrateli - CHEMOPETROL, a. s. Tím porušil § 11 odst. 1 ZOHS na újmu CHEMOPETROL, a. s. a pěti dalších soutěžitelů odebírajících petrochemické výrobky od CHEMOPETROL, a. s. (bod 1. výroku). Zneužívání dominantního postavení výše popsáním jednáním do budoucna žalobci zakázal (bod 2. výroku). Za porušení § 11 odst. 1 ZOHS uložil žalobci podle § 22 odst. 2 ZOHS pokutu ve výši 8 000 000 Kč (bod 3. výroku).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, na základě něhož předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 16. 5. 2003, č. j. R 73/2002, shora popsané rozhodnutí žalovaného v bodu 1. a 3. výroku změnil a v bodu 2. výroku potvrdil.

IV. Dosavadní průběh řízení před správními soudy

Krajský soud v Brně o žalobě již rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 18. 1. 2005, č. j. 29 Ca 215/2003 – 88, kterým rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil. Dospěl totiž k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního hodnocení věci, neboť žalobce a CHEMOPETROL, a. s. jsou kontrolovány společností Unipetrol, a. s., proto nemůže mezi oběma kontrolovanými společnostmi existovat soutěžní vztah. V daném případě tedy nebyla dovozena existence soutěžního vztahu, která měla být v důsledku žalobcova zneužití dominantního postavení na trhu poškozena.

Tento rozsudek však byl na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšším správním soudem pro nesprávné právní posouzení zrušen (rozsudek ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 61/2005-183). V odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že ve vztahu mezi žalobcem a CHEMOPETROL, a. s. nemohlo jít o interní jednání v rámci hospodářské jednotky, neboť oba subjekty je třeba pokládat za samostatné soutěžitele. Nejvyšší správní soud uzavřel, že v projednávané věci byla aplikace § 11 ZOHS na místě.

Krajský soud o žalobě rozhodoval znovu a rozsudkem ze dne 20. 10. 2009, č. j. 62 Ca 2/2008-241, napadené správní rozhodnutí zrušil. Žalovanému zdejší soud vytkl nesprávné vymezení relevantního trhu a nesprávný závěr o neaplikovatelnosti kritéria tržní síly pro vznik domněnky dominance. Krajský soud dospěl k závěru, že existence vlastnické i obchodní provázanosti obou subjektů pojmově vylučují vztahy dominance.

Ani tento rozsudek však před Nejvyšším správním soudem neobstál. Kasační stížnost podal opět žalovaný a Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu znovu zrušil (rozsudkem ze dne 13. 4. 2011, č. j. 5 Afs 21/2010-295).

O žalobě pak bylo Krajským soudem v Brně rozhodováno znovu, a to senátem 62 Af, v němž jeho vyloučeného předsedu nahradil předseda prvního zastupujícího senátu v souladu s platným rozvrhem práce zdejšího soudu.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba je důvodná. Při svém rozhodování byl podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve výše popsanych zrušovacích rozsudcích.

Zdejší soud se přitom, vázán předmětem řízení, nezabýval námitkami, které žalobce uplatnil až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Pokud se žalobce dovolává toho, že koncentrační zásadu nelze v případě správního trestání plně aplikovat, nemůže s ním zdejší soud souhlasit a naopak má za to, že i v případě správního trestání se v řízení před správním soudem plně uplatní zásada koncentrace, podle níž je možné žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud se žalobce na podporu svého tvrzení odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2010, sp. zn. 8 As 14/2010, tak ten se vztahuje ke koncentraci v rámci správního řízení (tj. že i v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ve věci správního trestání lze uplatňovat nové skutečnosti). Podle názoru zdejšího soudu jej nelze vyložit tak, že by vylučoval i koncentraci v řízení před správním soudem, kde je předmětem přezkumu zákonnost již pravomocného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že lhůta pro podání žaloby činí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce, nemohl se zdejší soud zabývat těmi žalobními body, které žalobce nově uplatnil až ve svém podání ze dne 15. 12. 2011, které bylo podáno řadu let po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Soud se tedy nemohl zabývat posouzením správnosti vymezení relevantního trhu z hlediska geografického, neboť to žalobce v žalobě vůbec nerozporoval. Stejně tak pokud šlo o vymezení relevantního trhu z hlediska věcného z jiného důvodu než toho, který uplatnil žalobce v žalobě, jedná se o nové žalobní body, k nimž se soud vyjadřovat nemůže.

Soud považuje rovněž za potřebné vyslovit se k otázce osob na řízení zúčastněných. V daném případě, kdy žalovaný shledal, že žalobce zneužil svého dominantního postavení na relevantním trhu, je třeba vyjít při posouzení této otázky z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 1 Afs 76/2008 – 246, v němž je jednoznačně uvedeno, že „výsledek soudního řízení o přezkumu rozhodnutí o zneužití dominantního postavení může přímo zasáhnout pouze práva a povinnosti toho, vůči němuž bylo zneužití dominantního postavení deklarováno a komu byla uložena pokuta.“ Pokud pak § 34 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat, nelze dospět k jinému závěru, než že společnost CHEMOPETROL, a. s., respektive její právní nástupce nebyl dotčen ve svých právech a povinnostech ani vydáním napadeného rozhodnutí ani by se tak nemohlo stát jeho zrušením. Napadené správní rozhodnutí totiž zasahuje toliko do práv a povinností žalobce. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalovaný se společností CHEMOPETROL, a. s. jednal jako s účastníkem řízení. Žalobce přitom tuto společnost ani jako možnou osobu na řízení v žalobě neoznačil. Vzhledem k tomu není na místě společnost CHEMOPETROL, a. s., respektive jejího právního nástupce

o probíhajícím řízení vyrozumívat. V daném řízení o žalobě tedy není žádná osoba, která by mohla být osobou na řízení zúčastněnou.

Soud následně přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Žalobce předně namítal, že žalobce i společnost CHEMOPETROL, a. s. jsou součástí jednoho holdingu a nejsou nezávislými podnikateli a nezávislými účastníky trhu. Vzhledem k tomu nepodléhají soutěžním předpisům a věc by měla být řešena podle § 66a obchodního zákoníku. K této námitce se však již jednoznačně vyslovil Nejvyšší správní soud v prvním zrušovacím rozsudku v této věci (rozsudek ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 61/2005-183). V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud sice připustil, že vyloučení jednání uvnitř hospodářské jednotky, které nemá vliv na subjekty mimo tuto jednotku (ostatní soutěžitele či spotřebitele), z působnosti předpisů soutěžního práva může být zásadně oprávněné („intra-enterprise doktrína“), nicméně v daném případě pro aplikaci tohoto pravidla neshledal podmínky. Toto pravidlo totiž předpokládá „společnou hospodářskou jednotku, v jejímž rámci dceřině společnosti nemohou skutečně autonomně určovat své jednání na trhu, nýbrž musí následovat pokyny mateřské společnosti, která je kontroluje“. Kritériem nemůže být pouze to, zda jedna společnost má většinový podíl v jiné společnosti. Důležité je, zda obecně a v konkrétním posuzovaném případě zvláště mateřská společnost dává dceřině společnosti pokyny a je reálně schopna jejich realizaci vynutit. V žádném případě nepostačuje možnost mateřské společnosti určité jednání dcery blokovat. V případě žalobce však vyplývá jednoznačně z popisu skutkového stavu, že Unipetrol, a. s. určité pokyny dávala (pokoušela se stanovit ceny dodávek), avšak nebyla schopna realizaci těchto pokynů vynutit (výsledkem bylo přerušení dodávek ze strany žalobce). Ve vztahu mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a. s. proto nemohlo jít o interní jednání v rámci hospodářské jednotky, neboť oba subjekty je třeba pokládat za samostatné soutěžitele. Žalovaný tedy byl oprávněn předmětné jednání podle ZOHS posuzovat. Tento žalobní bod tedy důvodným shledán nebyl.

Žalobce dále zpochybňuje vymezení relevantního trhu. I k této otázce se však již vyslovil Nejvyšší správní soud, tentokrát ve druhém zrušovacím rozsudku (rozsudek ze dne 13. 4. 2011, č. j. 5 Afs 21/2010-295), kde upozornil na to, že žalobce namítal nesprávné vymezení relevantního trhu nikoli z důvodů smíšení petrochemických surovin a výrobků ve vymezení relevantního trhu, nýbrž s ohledem na propojení žalobce, CHEMOPETROL, a. s. a ostatních společností na trhu petrochemických surovin. Žalobce měl zato, že mezi těmito odběrateli (v rámci holdingu) jde o vnitropodnikové dodávky a soutěžní vztahy jsou zde vyloučeny. Žalobce tvrdil, že v daném případě může být relevantním trhem ve vztahu k jiným soutěžitelům holdingu Unipetrol pouze trh petrochemických výrobků nikoli trh petrochemických surovin.

Podle § 2 odst. 2 ZOHS je relevantním trhem trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně

zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území.

Žalovaný vymezil relevantní trh z hlediska věcného jako trh petrochemických surovin se samostatnými subtrhy, jimiž jsou: primární benzín, hydrokrakovaný vakuový destilát, plynový olej, LPG, vakuový visbreakingový zbytek, černý destilát, polymerační hexan, izopentan a technický benzín (str.14 prvostupňového rozhodnutí). Při jeho vymezení vycházel ze skutečnosti, že došlo k přerušení dodávek následujících petrochemických surovin do CHEMOPETROL, a. s.: primární benzín, hydrokrakovaný vakuový destilát, plynový olej, LPG, vakuový/visbreakingový zbytek pro POX, černý destilát, polymerační hexan, izopentan a technický benzín. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále uvedl, že uvedené suroviny slouží k výrobě řady produktů používaných odběrateli CHEMOPETROLU pro široké spektrum výrobků v oblasti petrochemie a agrochemie (CHEMOPETROL dodává např. společnosti SPOLANA a. s. ethylen, společnosti KAUČUK, a. s. ethylen, benzen a C4 frakce, společnosti EASTMAN SOKOLOV, a.s. např. propylen, 2-ethylhexanol, n-butanol, společnosti DEZA, a. s. 2-ethylhexanol, pyrolýzní olej).

Pokud zdejší soud posuzuje správnost vymezení relevantního trhu na základě výše uvedené žalobní námitky (příčemž ostatní námitky, které ve vztahu k relevantnímu trhu žalobce uplatnil, byly uplatněny po lhůtě k podání žaloby a jedná se současně o samostatné žalobní body), neshledává soud tuto námitku důvodnou. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v prvním zrušovacím rozsudku ve vztahu mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a. s. nemohlo jít o interní jednání v rámci hospodářské jednotky, neboť oba subjekty je třeba pokládat za samostatné soutěžitele. Zpochybňuje-li žalobce správnost vymezení relevantního trhu z toho důvodu, že mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a. s. se jednalo o vnitropodnikové dodávky a soutěžní vztahy jsou zde vyloučeny, nemůže být jeho námitka důvodná. Pokud je toto jediný důvod (který je soud oprávněn přezkoumat), na základě něhož považuje žalobce vymezení relevantního trhu za nesprávné, soud musí uzavřít, že žalovaným vymezený relevantní trh jako trh petrochemických surovin s konkrétně vymezenými subtrhy byl vymezen správně, neboť žalobce i společnost CHEMOPETROL, a. s. jsou samostatní soutěžitelé, kteří na tomto relevantním trhu působí.

Žalobce dále poukazuje na to, že v daném případě byl žalobce závislý na takřka výlučných odběrech od společnosti CHEMOPETROL, a.s. stejně jako společnost CHEMOPETROL, a.s., byla existenčně závislá na dodávkách od žalobce. Žalobce poukázal na funkční a technologické propojení společnosti CHEMOPETROL, a.s. a žalobce, jako na od počátku založenou symbiózu obou druhů výrob, které na sebe plně navazují a které se uskutečňovaly v jednom podniku. Žalobce poukázal také na jeho závislost na odběrech společnosti CHEMOPETROL, a.s. a celého koncernu Unipetrol v rozhodné době (v roce 2001 dodával do koncernu Unipetrol 95 % produkce). Žalobce má za to, že z tohoto důvodu vůbec nelze hovořit o jeho dominantním postavení. Pokud se žalovaný touto žalobcovou závislostí na společnosti CHEMOPETROL, a.s. nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Zdejší soud se tedy dále zabýval otázkou, zda žalobce na daném relevantním trhu disponuje dominantním postavením a tím, zda žalovaný tuto otázku přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí vypořádal. Pouze dominant se totiž může dopustit zneužití dominantního postavení.

Podle § 10 odst. 1 ZOHS má dominantní postavení na trhu soutěžitel nebo společně více soutěžitelů (společná dominance), kterým jejich tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích. Pojem „jiných soutěžitelů“ je nutno vykládat široce, a to tak, že zahrnuje nejen konkurenty dotyčného soutěžitele, tj. soutěžitele působícího na stejném relevantním trhu v horizontálním vztahu k soutěžiteli, jehož jednání je zkoumáno, nýbrž také jeho odběratele či dodavatele, případně jiné soutěžitele ve vertikálním vztahu. Spotřebiteli se tu pak rozumí koneční spotřebitelé zboží dodávaného dominantem. (Komentář k zákonu o ochraně hospodářské soutěže, JUDr. David Raus, Ph.D., JUDr. Robert Neruda, Linde Praha, a. s., 2004, str. 121).

Podle § 10 odst. 2 ZOHS tržní sílu podle odstavce 1 žalovaný posuzuje podle hodnotového vyjádření zjištěného objemu dodávek nebo nákupu na trhu daného zboží (tržní podíl) dosaženého soutěžitelem nebo soutěžiteli se společnou dominancí v období, které je zkoumáno podle tohoto zákona a podle dalších ukazatelů, zejména podle hospodářské a finanční síly soutěžitelů, právních nebo jiných překážek vstupu na trh pro další soutěžitele, stupně vertikální integrace soutěžitelů, struktury trhu a velikosti tržních podílů nejbližších konkurentů.

V souladu s § 10 odst. 3 ZOHS, nebude-li pomocí uvedených ukazatelů prokázán opak, má se za to, že dominantní postavení nezaujímá soutěžitel, který ve zkoumaném období dosáhl na trhu menší než 40 % tržní podíl.

Existence dominantního postavení se ve smyslu výše uvedených ustanovení posuzuje podle tržní síly, která musí být tak velká, že umožňuje subjektu s takovou tržní mocí chovat se na relevantním trhu ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích. Míra nezávislosti na trhu nemusí být absolutní, nýbrž postačí, aby tato možnost nezávislého chování byla dána „ve značné míře“.

Krajský soud v předchozím rozhodnutí v dané věci (ve druhém rozsudku), shledal kritérium tržní síly neaplikovatelným, a to z důvodu vzájemné provázanosti a závislosti žalobce a CHEMOPETROL, a. s. Krajský soud v této souvislosti poukázal na „*nespornou, ovšem v probíhajícím správním řízení, detailněji nehodnocenou a nezohledněnou skutečnost vyplývající z obsahů podkladů správního spisu: dodávky hotových výrobků a surovin mezi žalobcem a společností CHEMOPETROL, a. s. byly účinně a ve značném časovém předstihu vypovězeny, nebyl tedy žádný akceptovatelný právní důvod k tomu, aby dodávky a odběry po ukončení těchto vztahů mezi účastníky správního řízení pokračovaly.*“ Dále konstatoval, že „*žalobce a společnost CHEMOPETROL, a. s. byly dva samostatné podnikatelské subjekty, které byly historicky provázané tak, že na sobě byly navzájem závislé. Pozastavení dodávek nebo odběru z jedné nebo druhé strany logicky znamenaly omezení druhého subjektu*

v totožném rozsahu. Vzhledem k této vzájemné závislosti se v daném případě jednalo o prostou nedohodu dvou samostatných právních subjektů ohledně vzájemných dodavatelsko-odběratelských vztahů, nacházející se ve výlučné kompetenci těchto dvou subjektů a až v krajním případě teoreticky v případné pravomoci civilního soudnictví. Jakýkoli jiný zásah do těchto soukromoprávních dodavatelsko-odběratelských vztahů z vnějšku lze označit jako zásah nevhodný a narušující základní princip svobody podnikání.“

Nejvyšší správní soud však ve druhém zrušovacím rozsudku ve věci shledal tento závěr z důvodu absence bližšího odůvodnění nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „závěr o nemožnosti aplikovat kritérium tržní síly krajský soud odůvodnil toliko konstatováním vzájemné provázanosti a závislosti žalobce a CHEMOPETROL, a. s., přičemž na jeho podporu toliko uvedl, že pozastavení dodávek nebo odběru z jedné nebo druhé strany logicky znamenaly omezení druhého subjektu v totožném rozsahu. Tento závěr je z důvodu absence bližšího odůvodnění nepřezkoumatelný. Z odůvodnění rozsudku není vůbec patrné, zda krajský soud zvažoval „vzájemnou provázanost a závislost“ s ohledem na žalobní tvrzení, dle kterého stěžovatel nezohlednil kupní sílu CHEMOPETROL, a. s., případně jeho dominantní postavení na straně odběratele či zda tento závěr učinil z důvodů závislosti žalobce na dodávkách energií (tj. technické páry, elektřiny, chladicí vody a úpravy vody) neboť tyto komodity žalobce odebírá od CHEMOPETROL, a. s.“. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že sama skutečnost provázanosti technologií žalobce a CHEMOPETROL, a. s. k závěru o vyloučení dominance na straně žalobce nepostačuje. Z odůvodnění rozsudku není patrné, jaké skutečnosti soud při konstataci závislosti mezi žalobcem a CHEMOPETROL, a.s. vážil. Z obsahu žaloby je přitom zřejmé, že žalobce v žalobě namítal, že stěžovatel neposoudil skutečnost významnou pro závěr o existenci dominantního postavení žalobce na předmětném trhu, a to tu, že taktéž žalobce je existenčně závislý na odběrech od CHEMOPETROL, a. s., protože ten je jeho téměř výlučným odběratelem. Žalobce v žalobě zdůraznil, že dominantní postavení může existovat jak na straně nabídky, tak na straně poptávky a právě o tento případ v projednávané věci jde. K těmto žalobním námitkám se krajský soud konkrétně nevyjadřoval“. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že je třeba postavit na jisto, zda je žalobce soutěžitelem v dominantním postavení.

V souladu se druhým zrušovacím rozsudkem Nejvyššího správního soudu je tedy namísto se zabývat tím, zda žalobce je soutěžitelem v dominantním postavení či nikoli. Zdejší soud při tom vyšel ze shora citovaného § 10 odst. 1 ZOHS a ze žalobního bodu, v němž žalobce upozorňoval na svoji závislost na společnosti CHEMOPETROL, a.s. Tato závislost přitom podle žalobce spočívá jednak v provázanosti výrobních technologií, jednak v dodávkách energií společností CHEMOPETROL, a.s., ale zejména v tom, že je žalobce existenčně závislý na odběrech společnosti CHEMOPETROL, a.s. a celého koncernu Unipetrol.

Podle § 10 odst. 1 ZOHS je soutěžitelem v dominantním postavení na trhu takový soutěžitel, kterému jeho tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích. Soud má přitom za to, že pokud na určitém

relevantním trhu existuje dodavatel, který převážnou část svých dodávek dodává jednomu odběrateli (který je tak jeho téměř výlučným odběratelem) a současně na daném relevantním trhu neexistuje jiný odběratel, kterému by tyto dodávky (v případě, že tento téměř výlučný odběratel přestane dodávky odebírat) mohl dodavatel dodávat, je zřejmé, že se tento dodavatel - bez ohledu na to, jak veliký tržní podíl na daném relevantním trhu zaujímá – nemůže chovat ve značné míře nezávisle na svém téměř výhradním odběrateli. Vždy totiž musí vážit hrozbu, že jeho odběratel odmítne dodávky odebírat a dodavatel nebude mít alternativu, kam by tyto dodávky dodával. Na takového dodavatele pak nelze nahlížet jako na soutěžitele v dominantním postavení, a to bez ohledu na výši tržního podílu, kterou na relevantním trhu zaujímá, neboť není naplněna podmínka § 10 odst. 1 ZOHS, že mu tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích. Uvedený závěr pak platí tím spíše, jedná-li se o takové množství dodávek, že by ukončení jejich odběru ohrozilo samotnou existenci dodavatele.

V daném případě právě existenční závislost žalobce na odběrech společnosti CHEMOPETROL, a.s. v žalobě tvrdil. Pokud by jeho tvrzení bylo pravdivé a prokázalo by se, že v rozhodnou dobu byl žalobce skutečně existenčně závislý na odběrech svých dodávek společnosti CHEMOPETROL, a.s., která byla jeho téměř výlučným odběratelem, a že na daném relevantním trhu neexistoval žádný soutěžitel, který by byl schopen a ochoten tyto dodávky v podstatné míře od žalobce odebírat, má soud za to, že žalobce nebyl dominantem, neboť mu tato jeho závislost na společnosti CHEMOPETROL, a.s. neumožňovala chovat se na daném relevantním trhu ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích. Pokud jde o spotřebitele, tak daný relevantní trh je trhem velkoobchodním, na němž žalobce jako dodavatel není v žádném přímém vztahu ke spotřebitelům a závislost jeho chování na spotřebitelích tak posuzovat podle názoru soudu nelze.

Žalobce však předně namítá, že se žalovaný touto otázkou vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je tedy z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Soud k tomu ze správních rozhodnutí zjistil, že v prvostupňovém rozhodnutí na str. 5 žalovaný upozornil na úzkou provázanost výrobních technologií žalobce a společnosti CHEMOPETROL, a.s., která je dána tím, že se obě společnosti vyčlenily v procesu privatizace z dřívějšího jediného podniku. Žalovaný zde poukázal na „velmi vysokou míru závislosti“ mezi oběma společnostmi. Dále se žalovaný zabýval závislostí společnosti CHEMOPETROL, a.s. na žalobci a na str. 6 pak uvedl, že žalobce je naopak závislý na společnosti CHEMOPETROL, a.s., neboť v důsledku propojení produktovody je společnost CHEMOPETROL, a.s. významným odběratelem žalobcových produktů a v majetku společnosti CHEMOPETROL, a.s. jsou technologická zařízení pro výrobu a distribuci technické páry, elektřiny, chladicí vody a úpravy vody. Na str. 15 - 17 pak žalovaný posuzuje otázku, zda je žalobce soutěžitelem v dominantním postavení, a dospívá k závěru, že takovým soutěžitelem je. Výslovně uvádí, že žalobce „*má potřebnou tržní sílu ve smyslu zákona (ZOHS), která mu umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích*“ a je tedy soutěžitelem v dominantním postavení na trhu. Nijak se však nevyslovil

k závislosti žalobce na společnosti CHEMOPETROL, a.s. a případném vlivu této závislosti na chování žalobce, a to přesto, že tuto závislost na str. 5 a 6 svého rozhodnutí zmiňuje. Ve svém rozhodnutí se dále zabývá toliko existenční závislostí společnosti CHEMOPETROL, a.s. na žalobci.

Ve druhostupňovém rozhodnutí se pak předseda žalovaného na str. 6 ztotožnil se závěrem žalovaného, že je žalobce na daném relevantním trhu dominantám. U všech subtrhů totiž přesahuje tržní podíl žalobce 40 % celkového objemu dodávek, žalobce disponuje dostatečnou hospodářskou a finanční silou a též struktura trhu a další ukazatele, které jsou determinující pro posouzení tržní síly žalobce, existenci jeho dominantního postavení podle předsedy žalovaného potvrzují. Dále se zabýval existenční závislostí společnosti CHEMOPETROL, a.s. na žalobci. Na str. 7 svého rozhodnutí pak předseda žalovaného zmínil i závislost žalobce na společnosti CHEMOPETROL, a.s., která spočívala v dodávkách energií a stlačeného vodíku a v tom, že společnost CHEMOPETROL, a. s. byla významným odběratelem surovin žalobce. Nijak se však předseda žalovaného nezabýval tím, jaký vliv má tato závislost na chování žalobce na relevantním trhu.

Pokud definice soutěžitele v dominantním postavení na trhu vyžaduje, aby se jednalo o soutěžitele, kterému jeho tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích, a žalovaný v rámci správního řízení shledá „velmi vysokou míru závislosti“ mezi žalobcem (jakožto údajným dominantem) a jeho odběratelem (společností CHEMOPETROL, a.s.), je zcela nezbytné, aby se žalovaný při posuzování toho, zda je žalobce soutěžitelem v dominantním postavení, detailně zabýval tím, zda tato závislost na společnosti CHEMOPETROL, a.s., neznemožňuje žalobci chovat se ve značné míře nezávisle. Žalovaný tedy měl v napadeném rozhodnutí posoudit a řádně zdůvodnit, proč má za to, že tato velmi vysoká závislost na společnosti CHEMOPETROL, a.s. žalobce při jeho chování na relevantním trhu neovlivňuje vůbec nebo neovlivňuje natolik, že jej přesto lze považovat za soutěžitele, který se může chovat ve značné míře nezávisle. Při tom se musí žalovaný vypořádat se všemi formami (složkami) této závislosti, tj. jak s provázaností výrobních technologií žalobce a společnosti CHEMOPETROL, a.s., tak s otázkou množství odebíraných dodávek společnosti CHEMOPETROL, a.s. od žalobce i s vlastnictvím technologických zařízení pro výrobu a distribuci technické páry, elektřiny, chladicí vody a úpravy vody. Této své povinnosti ale žalovaný nedostál. Ve svém rozhodnutí totiž pouze obecně konstatoval, že žalobce disponuje dostatečnou hospodářskou a finanční silou, že se může na relevantním trhu chovat ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích, aniž by se zabýval závislostí žalobce na společnosti CHEMOPETROL, a.s. (zejména pak existenční závislostí na odebíraných dodávkách touto společností). Jak již soud uvedl výše, taková závislost může vyloučit, že se žalobce, byť disponuje vysokým tržním podílem na daném relevantním trhu, může na tomto trhu chovat ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích, jak pro závěr o dominantním postavení požaduje § 10 odst. 1 ZOHS. Soud tedy uzavírá, že žalovaný nedostatečným a v daném případě i nepřezkoumatelným způsobem vypořádal otázku, zda je žalobce soutěžitelem v dominantním postavení. Nezabýval-li se žalovaný (ani jeho předseda) při posuzování

otázky, zda je žalobce soutěžitelem v dominantním postavení vůbec závislostí žalobce na společnosti CHEMOPETROL, a.s., neexistuje ve vztahu k této otázce žádný závěr, jehož zákonnost by mohl soud přezkoumat.

Pokud jde o další žalobní body, tak těmi se soud již nezabýval, není-li postaveno najisto, že je žalobce dominantem na daném relevantním trhu, není na místě posuzovat další námitky vztahující se k deliktu, který spočívá ve zneužití dominantního postavení.

Pro případ, kdyby snad žalovaný dospěl k závěru, že žalobce na odběrech společností CHEMOPETROL, a.s. existenčně závislý nebyl a na daném relevantním trhu mohl jednat ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích, soud pouze připomíná, že Nejvyšší správní soud ve druhém zrušovacím rozsudku postavil na jisto, že žalovaný dostatečně popsal, v čem spatřuje újmu na straně CHEMOPETROL, a. s. a kdo újmu způsobil. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že újmu představuje samotné přerušení dodávek ze strany žalobce, a to právě s ohledem na existenční závislost CHEMOPETROL, a. s. na dodávkách od žalobce v důsledku vzájemného propojení výrobních technologií. Pokud žalobce přerušil dodávky, bylo nutné, aby CHEMOPETROL, a.s. činil úkony odvracející nebezpečí vyplývající z přerušení dodávek. Takové vymezení považoval Nejvyšší správní soud za dostatečné. Za situace, kdy žalovaný hodnotil tvrzení CHEMOPETROL, a. s. a následná smluvní jednání do doby přerušení dodávek ve vztahu k naplnění skutkové podstaty zneužití dominantního postavení, a dále pak při stanovení výše pokuty, nemusel již tak činit samostatně ve vztahu k vymezení újmy. Příčinná souvislost mezi přerušením dodávek a vznikem újmy je z napadeného rozhodnutí podle Nejvyššího správního soudu zřejmá a pro odůvodnění existence újmy dostačující.

Rovněž Nejvyšší správní soud v druhém zrušovacím rozsudku jednoznačně vyloučil, že by absence dohody o ceně mohla být ospravedlnitelným důvodem pro přerušení dodávek ze strany žalobce. Přestože v dané věci došlo ze strany CHEMOPETROL, a. s. k výpovědím kupních smluv na dodávku předmětných petrochemických surovin, nebyla tato skutečnost podle Nejvyššího správního soudu s ohledem na pokračující dodávky a jednání směřující k dohodě o ceně, způsobilá odůvodnit přerušení dodávek ze strany žalobce. Nejvyšší správní soud konstatoval, že odmítnutí dodávek po jistou dobu by nebylo v rozporu se zákonem, pokud by dominantní soutěžitel měl k němu dostatečně ospravedlnitelný důvod. Vypovězení smluv a následné neuzavření písemných kupních smluv nových, není důvodem, který by ospravedlňoval jednání žalobce. Nejvyšší správní soud uzavřel s tím, že přerušení dodávek ze strany žalobce by mohlo být hodnoceno jako krok nepřiměřený, naplňující znaky zneužití dominantního postavení, pokud bude potvrzeno, že žalobce byl dominantem.

VI. Závěr

Zdejší soud tedy shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval tím, zda je žalobce na daném relevantním trhu soutěžitelem v dominantním postavení či nikoli, a to ve vztahu k jeho závislosti na společnosti CHEMOPETROL, a.s. Soud proto rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se tedy bude v novém řízení zabývat tím, zda závislost žalobce na společnosti CHEMOPETROL, a.s. neznemožňuje žalobci chovat se na daném relevantním trhu ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích. Žalovaný se při tom vypořádá se všemi formami (složkami) této závislosti, tj. jak s provázaností výrobních technologií žalobce a společnosti CHEMOPETROL, a.s., tak s otázkou existenční závislosti žalobce na odebíraných dodávkách společností CHEMOPETROL, a.s. i s vlastnictvím technologických zařízení pro výrobu a distribuci technické páry, elektřiny, chladicí vody a úpravy vody. Na žalovaném tedy mj. bude, aby doplnil dokazování v tom smyslu, že zjistí nakolik byl žalobce závislý na odběrech společnosti CHEMOPETROL, a.s. Pokud zjistí, že tato společnost od žalobce odebírala dodávky v takové míře, že jejich výpadek lze považovat pro žalobce za ohrožení jeho další existence a současně na trhu neexistoval jiný odběratel, který by mohl tyto neodebrané dodávky od žalobce odebírat, je třeba uzavřít s tím, že žalobce na daném relevantním trhu nebyl soutěžitelem v dominantním postavení, neboť nemohl jednat ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích (konkrétně na společnosti CHEMOPETROL, a.s.).

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, neboť soud k jeho žalobě napadené rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti neúspěšnému žalovanému.

Náklady řízení za žalobu tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000,- Kč; dále odměna zástupce za tři úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky ze dne 18. 11. 2004 - po 1000,- Kč a tři paušální náhrady hotových výdajů po 75,- Kč, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 8. 2006 (čl. II. zákona č. 276/2006 Sb.), a tři úkony právní služby – vyjádření po vydání prvního a druhého zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu a jednání dne 20.10.2009 - po 2100,- Kč a tři paušální náhrady hotových výdajů po 300,-Kč, podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tedy 10 425,-Kč.

Na cestovním náleží žalobci náhrada ve výši 450 Kč za cestu ze sídla zástupce ke Krajskému soudu v Brně a zpět na jednání soudu dne 20. 10. 2009 vlakem.

Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byly částky za odměny za zastupování a za náhrady navýšeny o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 15 050,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti proti prvnímu i druhému rozsudku zdejšího soudu se rovněž opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. V tomto řízení byl sice žalovaný úspěšným, avšak tento úspěch nijak neovlivnil to, že v řízení o žalobě (tj. ve věci) úspěšným nebyl. Náhrada nákladů řízení mu tak přiznána nebyla.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28.5.2012

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová